

XXXIII TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Tn 12:1-3)

Lugemine prohvet Taanieli raamatust:

Neil päevil tõuseb Miikael, suur inglite vürst, ja astub välja sinu rahva laste eest. Siis on ahistuse aeg, millist pole olnud rahvaste algusest peale kuni selle ajani. Aga sinu rahvas päästetakse – kõik need, kes on raamatusse kirjutatud. Ja paljud nende seast, kes magavad maapõrmus, ärkavad – ühed igaveseks eluks, teised teotuseks ja igaveseks ärapälgamiseks. Siis säravad mõistlikud nagu taeva laotuse hiilgus, ja need, kes on juhatanud paljusid õigluse teele, otsekui tähed ikka ja igavesti. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 16:5.8. 9-10. 2.11. R:1)

R: Kaitse mind, mu Jumal, sest Sinu peale ma loodan.

Kaitse mind, mu Jumal, sest sinu peale ma loodan.

Ma ütlen sulle, sina oled mu Issand.

Sina, Issand, annad mulle mu pärisosa ja ulatad mulle mu karika, sinu kätes on kõik, mis mulle liisu järgi on langenud.

R:

Ma tahan kiita Issandat, kes annab mulle nõu, õõsiti manitseb ta mind mu neerudes.

Issand on alati mu silme ees, tema seisab mu paremal pool ja ma ei vangu.

R:

Sellepärast rõõmustab mu süda ja hõiskab mu hing, ning mu ihu võib elada, kartmata ohtu.

Sest sina ei jäta mu hinge surmavalda ega lase oma pühal näha kaduvust.

R:

Ma ütlesin Issandale: sina oled mu Issand, sina üksi oled mu õnn.

Sina annad mulle teada elurajad,

sinu palge ees on rõõmuküllus, hüved üha su paremal käel.

R:

(Teine lugemine He 10:11-14,18)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Vana Seaduse järgi seisab iga preester päevast päeva oma ametis ja toob üha neidsamu ohvreid, mis ei suuda kunagi patte ära kaotada. Aga Jeesus Kristus on, oma ainsama ohvriga pattude eest, istunud Jumala paremale käele. Nüüd ootab ta ainult seni, kuni ta vaenlased pannakse järjeks tema jalgade alla, sest üheainsa ohvri kaudu on ta need, keda pühitsetakse, jäädavalt täiuslikuks teinud. Kus aga patud on andeks antud, seal pole patuohvrit enam tarvis.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 21:36)

Halleluuja. Valvake ja olge palves igal ajal,
et te võiksite seista Inimese Poja ees. Halleluuja.

(Evangeelium Mk 13:24-32)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal ütles Jeesus oma jüngeritele: “Neil päevil, pärast suurt ahistust, pimeneb päike ja kuu ei anna enam oma valgust, tähed langevad taevast alla ja taevavägesid kõigutatakse. Siis nähakse Inimese Poega tulevat pilve sees suure väe ja auhiilgusega. Ning tema läkitab oma inglid ja kogub kokku oma äravalitud kõigi nelja tuule poolt, maa äärest taeva ääreni.

Pange tähele võrdpilti viigipuust: kui selle oksad ajavad uusi võrseid ja lähevad lehte, siis te teate, et suvi on lähedal. Nõnda ka teie, kui te näete kõike seda sündivat, siis teadke, et lõpp on ukse ees.

Tõesti ma ütlen teile: see sugupõlv ei kao enne ära, kui see kõik sünnib. Aga kui taevast ja maa hävinevad, siis minu sõnad ometi ei kao. Kuid sellest tunnist ja päevast ei tea keegi – ei inglid taevast ega Poeg – ainult Isa ainuüksi.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui taevast ja maa hävinevad, siis minu sõnad ometi ei kao, ütleb Jeesus...
See võib olla tõsi, aga kas leidub siis veel kedagi, kes neid sõnu kuulevad või lugeda oskavad?

Maailmas on juba palju aastatuhandetetaguseid keeli, milles kirja pandud sõnad on säilinud meie päevini. Muuseumite fondides hoitakse mitmesugusele materjalile kantud kirjamärke, kivitahvleid ja keraamikat, mida arheoloogid puudutavad vaid haruharva ja valgete kinnastega – kuid paraku lugeda neid keegi enam ei oska... Näiteks kui tekst on kirja pandud induse kirjas, kreeka hieroglüüfidides või mõnes teises vähemalt poolsajas kirjapildis, mille tähendus on kadunud aegade hämarusse, siis võib see ju sisaldada hindamatuid vaimseid väärtusi, kuid tänapäeva inimesele jäävad need kättesaamatuks.

Kuidas sai juhtuda, et suure vaevaga loodud tähestik või piltkiri unustati? Kas mandusid inimesed sedavõrd, et loobusid oma teadmisi järeltulijalile edasi andmast; kas langeti vallutajate kätte, kes ei osanud neile saagiks langenud tarkusi hinnata, või kes tõid kaasa oma kirjakunsti, mis oli sedavõrd parem, et vana vajus unustusse? Kas hukkus selle kultuuri loonud tsivilisatsioon katku või näljahäda tagajärjel? Kes seda enam teab. Meile jääb vaid lootus, et kui maa ja taevad hävinevad, siis jääb ehk Jumala jaoks järele kasvõi vähekenegi neid, kes veel tema sõna loevad või kuulevad, ja saavad sellest aru.

Me palvetame: Issand, halasta...

Jutus

Armsad õed ja vennad, mõeldes nendele sõnadele tänasest evangeeliumist, kõigile hirmsatele sündmustele ja ettekuulutustele, tekib küsimus: kas Jeesus oli fanaatik? Ja samuti, kas ka meie peaksime siis olema fanaatikud, panema kõik ühele kaardile ja elama pidevas maailmalõpu ootuses? Võibolla tasuks siinkohal süveneda fanatismi mõistesse lähemalt.

Sõna “fanatism” saab alguse kreeka verbist ‘faino’ – ‘süütama’, mõeldud oli tõrvikute süütamist püha tseremoonia käigus. Ladina keelde mugandub see sõnatüvi mõisteks “fanum”, mis tähendab pühamut. Fanotici, niisiis fanaatikud, olid aga Vana-Rooma usumäratsejad, kes tulid sõjajumalanna Bellona altari juurde ja sooritasid ägedast raevust haaratutena möödujate kallal mitmesuguseid julmusi. Ajapikku hakkas see, algselt religioossele kiivusele viitav sõna tähendama igasugust äärmuslikku keskendumist ühele eesmärgile, milles kunagi ei kahelda ega pöörata mingisugust tähelepanu selle saavutamise vahenditele, isegi kui need eesmärgi olemuse täielikult tühistavad.

Midagi pole teha – kui näiteks sõita kiirteel autoga kakssada kilomeetrit tunnis, siis suudab inimene keskenduda vaid umbes viiele kraadile oma vaateväljast. Samuti, kui keegi on ette võtnud saada mõnel spordialal maailmameistriks, jõuda mõne muusikainstrumendi valdamisel tippklassi või võidelda mõne poliitilise idee eest kõigest jõust, kõigest hingest ja kogu mõistusega, siis kaasneb sellega paratamatult ka fanaatilisi käitumisjooni. Nii võib kergesti juhtuda, et oma tegevusalal tippu jõudmise kõrvalmõjaks on lähedaste inimsuhete purunemine, hiilgavate töövõitude kõrval –

läbikukkumine inimesena. Siit edasi on kaks võimalust: kas pettumus, läbipõlemine ja loobumine, või kasvav julmus nii iseenda kui maailma vastu – endale kinnitamine, et ma ei ole nii vilets mees, et mul poleks vaenlasi, ja mis läheb mulle korda kõigi minu arvates eksijate autoriteet ja poolehoid! Küll ma neile veel näitan!...

Peame tunnistama, et otsimise korral võime paraku ka Jeesuse õpetusest leida fanatismile viitavaid jooni. Kuid tema oli Jumala Poeg, temal oli autoriteet anda vastuvaidlemist välistavaid käske, ja rõhutada, et kuigi maailmas on palju värve ja värvitoone, on lõpuks olemas ka must ja valge, halb ja hea oma kõige ülimes vormis: on taevas ja on põrgu, on pääsemine ja on hukatus!

Armsad õed ja vennad, tüütud kiirust piiravad liiklusmärgid ei ole pea kunagi üles pandud asjata. Vaid vähestes riikides on neid teelõike, kus sõidukiirust ei piirata, kuid kaasliiklejate rohkuse tõttu avaneb sealgi üksnes harva võimalus auto või mootorratta võimeid proovile panna. Vaimumaailma teedel peame samuti panema tähele nii lubavaid, keelavaid kui hoiatavaid märke, peame olema võimelised liikuma kiiresti, tegema ootamatus olukorras radikaalseid otsuseid, suutma lülituda hetkeks ka fanaatiku režiimile... Aga selle kõrval peame oskama sõita ka aeglaselt, panema tähele nii ohtlikke kurve kui kaasliiklejaid, et mitte lõpetada maanteekraavis. Kuid mis peamine: me ei tohi unustada sihtkohta, kuhu poole oleme teel, peame tegema oma parima, et jõuda välja õigesse kohta, õigeks ajaks – selleks tunniks, mida ei tea ei inglid taevas ega poeg – ainult isa ainuüksi. Aamen.